

Arrest

nr. 274 926 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 06 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 juli 2021. Op 16 juli 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 oktober 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 21 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1999 in Balcaad in de provincie Midden Shabelle in Somalië. U bent alleenstaand en u heeft geen kinderen. U verliet Somalië omdat Al Shabaab zakawāt kwam eisen van uw familie en uw vader dit niet langer kon betalen. Bijgevolg eiste Al Shabaab dat u voor hen zou werken, maar u weigerde. Daarop viel Al Shabaab uw woning aan waarbij uw vader om het leven kwam en u zelf ontvoerd werd. Bij dit incident raakte u gewond aan uw arm, u hebt hier nog steeds last van. Nadat u 8 dagen door Al Shabaab werd opgesloten slaagde u erin te ontsnappen. Hierna werd u door een oom geholpen om Somalië te verlaten.

Vanuit Somalië reisde u via Turkije door naar Griekenland waar u op 18 juli 2019 toekwam op het eiland Lesbos. In januari 2020 kreeg u in Griekenland het statuut van subsidiaire bescherming. Op Lesbos woonde u in het kamp Moria. Een vriend van u, Ahmed, werd in het kamp beroofd en vermoord. U bleef in Moria tot hier een grote brand uitbrak in september 2020. Uw documenten en al uw spullen werden verwoest en u zag zich genoodzaakt het kamp te verlaten. Een medewerkster van de VN nam u en nog enkele andere personen mee op een boot naar Thessaloniki. Daar aangekomen was u op zichzelf aangewezen. U probeerde uw documenten terug in orde te brengen maar niemand wilde u helpen. U had bijgevolg geen identiteitskaart en kon niet werken of naar huisvesting zoeken. U leefde enkele maanden op straat in Thessaloniki en besloot het land te verlaten. U probeerde meermaals de grens naar Macedonië over te steken. Uiteindelijk kreeg u hulp van enkele Pakistanen die u hielpen een smokkelaar te betalen om Griekenland te verlaten. U vloog naar Frankrijk en reisde van daaruit door naar België waar u op 16 juli 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar Griekenland vreest u op straat te belanden zonder documenten, zonder werk en zonder medische zorg.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een medisch attest van een dokter in België, een medisch verslag van een neuroloog in Luik, een verblijfsattest van het Rode Kruis, foto's van de brand in het kamp Moria en video's van de brand (3).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen (CGVS, p. 7, p. 12) en uw registratie in Eurodac (informatie toegevoegd aan administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in Griekenland in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten

ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, en vooraleer u op de hoogte was van het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde moeilijke situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Ook de moord op uw vriend Ahmed betreft een incident dat zich situeert op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context, namelijk toen jullie samen in het kamp verbleven. Bijgevolg is deze situatie evenmin zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van dergelijke feiten en de psychologische impact die deze feiten kunnen hebben op u als individu gaat het hier, hoe verwerpelijk ook, om feiten waarbij u niet persoonlijk betrokken was. Uit deze situatie kan dan ook geen nood aan bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, wordt opgemerkt dat u zich beperkt tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van

internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt u géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (CGVS, p. 9-10). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

Uw gedrag getuigt bovendien niet van een oprechte intentie om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U verklaart immers zelf dat u niet in Griekenland wilde blijven aangezien uw oom die u soms geld stuurde overleden was. Initieel zou u voor medische hulp naar Griekenland gereisd zijn, maar het leven daar zou nog moeilijker zijn geweest dan uw leven in uw land van herkomst, waardoor u er niet wilde blijven (CGVS, p. 12). Daarnaast verklaart u dat u uw verblijfsstatus kreeg in januari 2020, maar toch besloot in het kamp Moria te blijven wonen. Het feit dat u al die maanden geen moeite deed om uw verblijfsdocument op te halen, te proberen het kamp te verlaten en u elders te vestigen getuigt dan ook niet van enige intentie om in Griekenland uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 7). Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat uw grondrechten in Griekenland niet gerespecteerd zouden worden en dat u in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

Met betrekking tot uw medische problematiek toont u niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van de lidstaat waar u een verblijfsstatuut kreeg geconfronteerd kunnen worden. Ter staving van uw medische problematiek legt u twee medische attesten voor van een dokter in België. Deze attesten bevestigen uw verklaringen aangaande de problemen met uw arm, er kan echter niet uit blijken dat u in Griekenland niet de gepaste behandeling zou kunnen krijgen. Bovendien hebt u zich als begunstigde van internationale bescherming nooit met uw verblijfsdocumenten tot de Griekse medische instanties gewend aangezien u verklaarde nooit uw verblijfsdocument in handen te hebben gehad (CGVS, p. 7). Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming worden afgeleid.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gehad ten gevolge van de brand in Moria wordt bovendien nog opgemerkt dat deze niet geloofwaardig zijn. Om te beginnen zijn uw verklaringen bij het CGVS strijdig met wat u eerder bij de DVZ verklaarde. Bij de DVZ verklaarde u immers wel dat u initieel in een opvangcentrum op Lesbos woonde maar stelde u ook dat u op een bepaald moment het opvangcentrum moest verlaten (vermoedelijk omdat u een statuut van internationale bescherming kreeg), waarna u naar Athene zou getrokken zijn waar u op straat leefde (verklaring DVZ 9 augustus 2021, pagina 12). Ook wanneer u bij de DVZ gevraagd werd naar uw problemen in Griekenland antwoordde u dat u het opvangcentrum verliet en naar Athene ging waar u op straat leefde omdat u geen werk had en geen woning vond. U zou ook medische hulp gezocht hebben voor uw arm, maar die niet gekregen hebben. Omwille van deze moeilijkheden zou u Griekenland verlaten hebben (DVZ, vragenlijst CGVS 9 augustus 2021, vraag 5). Op geen enkel moment hebt u bij de DVZ melding gemaakt van de brand die het kamp Moria verwoestte en de problemen die u omwille daarvan heeft gehad. Bij het CGVS verklaart u daarentegen dat deze grote brand de reden was dat u het document met de informatie over de toekenning van uw statuut verloor. Het is dan ook merkwaardig dat u dit aanhaalt als de bron van uw problemen in Griekenland terwijl u hier eerder bij de DVZ niets over zei. Deze inconsistentie zet de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook op de helling.

Om uw verklaringen over de brand kracht bij te zetten legt u meerdere foto's neer die de brand en de schade na de brand in het kamp Moria documenteren. Ook kreeg het CGVS via uw advocaat nog drie video's van de brand toegestuurd. Het CGVS ontkent niet dat er in september 2020 effectief een grote brand woedde die grote delen van het kamp in Moria verwoeste. Uit niets blijkt echter dat u hierbij aanwezig was of dat u de foto's getrokken heeft, u bent er ook niet op te zien. Dit beeldmateriaal kan aldus aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Bovendien geldt ook voor deze brand dat het gaat om een incident dat zich afspeelde op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Als begunstigde van internationale bescherming is er immers geen reden om aan te nemen dat u terug in het vluchtelingenkamp zou moeten gaan wonen.

Voorts verklaarde u bij het CGVS dat u nadat u Lesbos verliet naar Thessaloniki ging. U vermeldt niets over het feit dat u in Athene zou verbleven hebben. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden herhaalt u simpelweg dat u nooit in Athene was en dat u ook bij de DVZ Thessaloniki hebt gezegd (CGVS, p. 10). Het louter ontkennen dat u verklaarde in Athene te zijn geweest kan deze tegenstrijdigheid niet ophelderen. Dit element brengt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen in gedrang.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw verhaal, is het bijgevolg ook niet geloofwaardig dat u in de context van de brand de documenten die u op de hoogte brachten van de toekenning van uw statuut verloor.

Hoe dan ook, wat betreft uw verklaringen dat u niet langer over verblijfsdocumenten beschikt, wordt opgemerkt dat dit geen invloed heeft op de geldigheid van uw status in Griekenland. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou u niet (meer) in het bezit zijn van een verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Het attest van het Rode Kruis dat u voorlegt toont aan dat u in België in het opvangsysteem verblijft maar heeft verder geen invloed op de inhoud van uw beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 3° van de 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij geeft aan dat artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al Internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat". Ze vervolgt dat geen van beide rechtsbronnen expliciet voorwaarden oplegt bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat het oude artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet een uitzondering voorzag in geval dat de verzoekende partij elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij geen beroep meer kan doen op bescherming verkregen in een andere EU lidstaat. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering wel nog steeds zo begrepen worden aangezien ze in de tegenwoordige tijd is geformuleerd en gelet op de Memorie van Toelichting, die ook bevestigt dat de bewijslast bij de verzoekende partij ligt. Zij wijst er ook op dat volgens het Hof van Justitie in uitzonderlijke gevallen kan voorkomen dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen en daarvoor is niet noodzakelijk dat er sprake is van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat.

De verzoekende partij betoogt dat zij aantoont dat zij in geval van terugkeer het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt. Zij stelt dat

zij erg uitgebreid verteld heeft over haar problemen en haar vrees. Ze wijst er ook op dat het kamp waar zij verbleven heeft in brand gestoken werd, dat zij op straat terecht kwam en nergens naartoe kon. Ook was ze genoodzaakt uit vuilniszakken te eten, kon ze nergens steun krijgen van de Griekse overheid, alhoewel ze overal hulp gezocht heeft. Voorts geeft ze aan dat ze trachtte werk te vinden, maar wandelen werd gestuurd. Ze werd er ook met discriminatie geconfronteerd en kreeg er de noodzakelijke medische zorgen niet. Bovendien stelt de verzoekende partij dat ze een vriend zag doodbloeden omdat men niets ondernam tegen de terreur tegen vluchtelingen. Zij citeert daartoe verschillende passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud (op pagina 6, 7, 12, 8, 10 en 11).

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat, niettegenstaande het feit dat zij bescherming geniet in Griekenland, zij zich daar niet op kan beroepen aangezien de Griekse autoriteiten (erkende) vluchtelingen volledig aan hun lot overlaten. Zij verwijst daartoe naar twee arresten van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 (nr. 202005934/1 A/3 en nr. 202006295/1/V3). Hierop bespreekt de verzoekende partij voormelde arresten. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit *“het laatste AIDA-rapport omtrent Griekenland (update tot 31 december 2020, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2021/06/AIDA-GR_2020update.pdf)”* met betrekking tot huisvesting (p. 26 en p. 242) en stelt dat de Nederlandse Raad van State dus terecht oordeelde dat bovenstaande wetwijziging de druk op de reeds bestaande materiële voorzieningen aanzienlijk verhoogt en aldus ook een verhoogd risico op dakloosheid voor statushouders met zich mee brengt.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat het AIDA rapport ook de problemen uiteenzet die terugkeerders ondervinden bij het bekomen en verlengen van hun verblijfstitel en de daaraan gekoppelde rechten en citeert p. 230 van dit rapport. Zij stelt dat er geen toepassing kan gemaakt worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat zij zich dus niet langer kan beroepen op de bescherming die zij daar verkregen heeft omwille van de vernederende levensomstandigheden.

De verzoekende partij citeert daarna de paragrafen 249 en 250 van het M.S.S. arrest van het EHRM. Zij argumenteert dat het Hof aldus stelt dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Griekse nationale wetgeving en het Hof een hogere beschermingsstandaard oplegt aan EU lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers. Zij argumenteert dat zij bescherming had in Griekenland maar dat zij ook tot een kwetsbare groep behoort en er ook voor haar positieve verplichtingen rusten op Griekenland, die zijn neergelegd in zowel het Vluchtelingenverdrag als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van ‘internationale bescherming’ omschrijven. Dit omhelst niet alleen het respecteren van het non-refoulement beginsel en het afleveren van een verblijfs- en reistitel krachtens de artikelen 21, 24 en 25 van de Kwalificatierichtlijn maar ook het toekennen van bepaalde socio-economische rechten. Zij wijst in dit verband op artikel 30 inzake toegang tot gezondheidszorg. Zij stelt: *“Hoewel erkend vluchtelingen in Griekenland in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten.*

Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Griekenland.”

Verder wijst de verzoekende partij op artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn inzake toegang tot integratievoorzieningen en stelt *“Er worden onvoldoende lessen voorzien om volwassen erkende vluchtelingen de kans te geven om de taal te lezen, waardoor ze in een vicieuze cirkel terecht komen.”* Hierna citeert de verzoekende partij pagina 220 van de 2019 Update van het AIDA rapport. Zij stelt vervolgens dat zij nooit toegang heeft gekregen *“tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor haar beschikbaar waren. Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Griekenland. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.”*

Voorts wijst de verzoekende partij op artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn inzake toegang tot huisvesting en stelt dat *“In het AIDA rapport van 2020 wordt ondermeer bevestigd dat erkende vluchtelingen gediscrimineerd worden wanneer het aankomt op het vinden van huisvesting en opvang”*. Zij citeert p. 217 van dit rapport. Vervolgens betoogt zij: *“De minister van asiel en migratie stelt zelf dat erkende vluchtelingen na hun erkenning geen recht meer hebben op huisvesting en dat zij volledig aan hun lot worden overgelaten. In maart 2020 werd een wet goedgekeurd waarbij de financiële en materiële hulp aan erkende asielzoekers sterk beperkt wordt. Sinds de uitbraak van COVID worden zij tevens gevraagd om hun - door de overheid voorziene - accommodaties te verlaten. Duizenden mensen kwamen zo op straat terecht. Ook de daklozenopvangcentra kunnen de enorme toestroom van zowel Grieken als*

vluchtelingen niet aan. Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Griekenland. Het feit dat de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Griekenland verblijven. Daarnaast worden erkende vluchtelingen evenmin toegelaten op de arbeidsmarkt door de beperkingen en taalbarrières, alsook door de te hoge werkloosheidsgraad. Evenmin hebben zij recht op toegang tot een werkloosheidsuitkering". Zij citeert hierna p. 219 van het rapport. De verzoekende partij vervolgt dat "Evenmin worden er voldoende lessen voorzien om volwassen erkende vluchtelingen de kans te geven om de taal te lezen, waardoor ze in een vicieuze cirkel terecht komen". Vervolgens citeert ze pagina 220 van het rapport.

Tenslotte wijst de verzoekende partij op artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn inzake toegang tot sociale voorzieningen en stelt: *"Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Griekenland opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures."*

De verzoekende partij besluit dat het duidelijk is dat Griekenland haar verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet nakomt en dat door het gebrek aan optreden van Griekenland het voor verzoekende partij onmogelijk zal zijn om haar rechten te laten gelden en in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Verder stelt zij dat het feit dat een terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen, tot gevolg heeft dat zij zich nog onmogelijk kan beroepen op de gebrekkige bescherming die haar werd toegekend in Griekenland. Zij hekelt het feit dat het administratief dossier zelfs niets bevat over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermde in Griekenland, stelt dat dit ronduit onvoorstelbaar is en dat dit reeds getuigt van de vooringenomenheid en gebrekkigheid van dit onderzoek. Zij stelt tenslotte: *"De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringverplichting, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel door het gebrek aan een omstandig en objectief onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Gezien de huidige humanitaire crisis, de COVID uitbraak, de toestroom van vluchtelingen en de steeds strenger wordende beperkingen die door Griekenland worden genomen voor (erkende) vluchtelingen, kan niet anders dan besloten worden dat het terug sturen van verzoekende partij naar Griekenland een ernstige schending zou uit maken van artikel 3 EVRM."*

De verzoekende partij vraagt haar de vluchtelingenstatus te verlenen; subsidiair haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; uiterst subsidiair de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, 2e lid van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de verwerende partij toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoekende partij in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.

2.3. De verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift: bestreden beslissing; bewijs *pro deo* rechtsbijstand; arrest nr. 202005934/1A/3 Nederlandse Raad van State; arrest nr. 202006295/1A/3 Nederlandse Raad van State.

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet.

3.2. Uit het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoekende partij op 14 januari 2020 internationale bescherming geniet in Griekenland. Dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij er subsidiaire bescherming verkregen heeft (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.12).

3.3. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer “de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden

behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie” (arrest Ibrahim e.a., punt 93);

- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);

- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

3.4 De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren.

3.5. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter “*ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.*” Daarbij moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

3.6. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid..

De verzoekende partij brengt recente informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, met name AIDA, “*Country Report Greece, Update 2020*” (internet link). De verwerende partij brengt geen objectieve informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben

voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigden en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 248-249). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwonwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielzoekers worden begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asiendienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245).

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten onttrekt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt, zodat verzoekers actueel niet langer aanspraak kunnen maken op een huisvesting, voorzien door de Griekse overheid. Bij ministerieel besluit van 7 april 2020 werd aan erkende vluchtelingen een termijn tot 31 mei 2020 gegeven om de opvangfaciliteiten te verlaten in navolging van de COVID-19 pandemie uitbraak (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245). UNHCR merkte in juni 2020 op dat mensen dwingen hun woning te verlaten zonder vangnet en maatregelen om hun zelfredzaamheid te garanderen, velen tot armoede en dakloosheid drijft. De meeste van de getroffen vluchtelingen hebben geen regelmatig inkomen, velen zijn gezinnen met schoolgaande kinderen, alleenstaande ouders, overlevenden van geweld, en anderen met specifieke behoeften. De aanhoudende COVID-19 pandemie en maatregelen om de verspreiding ervan tegen te gaan, zorgen voor extra problemen doordat mensen worden beperkt in hun mogelijkheden om zich te verplaatsen en werk of huisvesting te vinden. Het verplaatsen van een probleem van de eilanden naar het vasteland is geen oplossing. UNHCR drong er bij de autoriteiten op aan om een gefaseerde aanpak toe te passen, een hogere drempel om bijstand te verlenen aan kwetsbare mensen die in dit stadium niet kunnen vertrekken. In een gezamenlijke brief van 1 juni 2020 aan de minister van Migratie en Asiel, de Europese commissaris voor Migratie en Binnenlandse Zaken en de Europese vicevoorzitter voor de bevordering van onze Europese manier van leven, uitte verschillende maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid omtrent voormelde situatie. Behalve voor de overgangsperiode is in juli 2019, als onderdeel van de nationale integratiestrategie, een programma voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming van start gegaan ("HELIOS 2"). Het doel ervan is de integratie van personen die internationale bescherming genieten te bevorderen in de Griekse samenleving door middel van verschillende acties, zoals integratiecursussen, huisvesting en ondersteuning van de inzetbaarheid. Het gaat om personen die momenteel in tijdelijke huisvestingsprogramma's verblijven. Het project wordt uitgevoerd door de IOM en haar partners met steun van de Griekse regering. Op 12 augustus 2020 stuurde de Griekse ombudsman een brief aan de secretarissen-generaal van de bevoegde ministeries

waarin hij wees op de noodzaak van integratiemaatregelen voor erkende vluchtelingen die behoren tot kwetsbare groepen voordat zij de opvangfaciliteiten verlaten. De Ombudsman wees op het verlenen van ondersteunende diensten en een effectieve toegang van erkende vluchtelingen tot het sociale zekerheidsstelsel. De Secretaris-generaal voor Immigratiebeleid verstrekke informatie over huisvestings- en integratiemaatregelen die reeds zijn genomen of gepland waren. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het *“extreem moeilijk”* is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Uit de ervaring van GCR blijkt dat mensen die onderdak nodig hebben en niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren dakloos blijven of verblijven in verlaten huizen of overvolle appartementen, die vaak worden onderverhuurd. In een persbericht van december 2020 hebben de GCR en 71 andere maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid geuit *“over de vele kwetsbare vluchtelingen die gedwongen zijn de opvang te verlaten of geconfronteerd worden met gedwongen uittredingen, waaronder overlevenden van gendergerelateerd geweld, mensen met gezondheidsproblemen, waaronder geestelijke gezondheidsproblemen, of handicaps, alleenstaande vrouwen en eenoudergezinnen, jongvolwassenen en mensen uit de LGBTQ+-gemeenschap”*. Volgens hen hebben veel vluchtelingen moeilijkheden of zijn niet in staat om zelfvoorzienend te worden vanwege kwetsbaarheden of problemen met de toegang tot essentiële diensten en de arbeidsmarkt. In het verleden zijn vluchtelingen die werden gevraagd om uit door de staat aangeboden huisvesting te vertrekken in stedelijke gebieden op straat beland of verlieten hun onderkomens niet uit angst om dakloos te worden. De problemen met de toegang tot steun en diensten worden volgens het rapport nog verergerd voor vluchtelingen in kampen vanwege de voortdurende beperkingen van Covid-19 en de vaak afgelegen locaties van deze plaatsen, waardoor het bijna onmogelijk is om huisvesting te zoeken, toegang tot diensten te krijgen of werk te vinden. De aangekondigde doorgangplaatsen voor degenen die gedwongen worden hun huis te verlaten, bieden volgens deze maatschappelijke organisaties slechts een noodoplossing voor sommige vluchtelingen en slechts voor een periode van maximaal twee maanden. Deze periode is volgens hen niet genoeg voor mensen om onafhankelijk te worden en zonder goede ondersteuning zal het aantal daklozen in de steden toenemen. Uiteindelijk ontbreekt het in Griekenland volgens deze maatschappelijke organisaties aan een duurzame langetermijnstrategie voor integratie en inclusie. Dit leidt tot meer dakloosheid en armoede voor veel mensen (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247). Volgens Pro Asyl en Refugee Support Aegean zijn sinds de zomer van 2020 duizenden begunstigden van internationale bescherming dakloos geworden nadat hen was meegedeeld dat zij hun plaats in het opvangsysteem binnen 30 dagen na de verlening van internationale bescherming moesten verlaten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247).

Kinderen die internationale bescherming genieten hebben recht op onderwijs onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Volwassenen met een beschermingsstatuut hebben recht op toegang tot het onderwijsstelsel en opleidingsprogramma's onder dezelfde voorwaarden als legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Er wordt een aantal cursussen Grieks gegeven door universiteiten, maatschappelijke organisaties en centra voor beroepsopleiding. UNHCR geeft aan dat de meeste vluchtelingen niet van taalcursussen of integratieprogramma's in Griekenland genieten. Een proefprogramma van Griekse taalcursussen, gefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF) dat in januari 2018 werd aangekondigd, werd opgenomen in het HELIOS-project. Sinds juni 2019 wordt het uitgevoerd door de IOM en haar partners. Bovendien organiseert de gemeente Athene regelmatig Griekse taalcursussen voor volwassen immigranten, evenals IT-seminars (AIDA-rapport Greece update 2020, p.249-250).

De wet voorziet in toegang tot sociale bijstand voor personen die internationale bescherming genieten, zonder onderscheid te maken tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Begunstigden van internationale bescherming moeten van dezelfde rechten genieten en de nodige sociale bijstand ontvangen onder dezelfde voorwaarden die voor eigen onderdanen gelden. Niet alle begunstigden hebben toegang tot sociale rechten en sociale uitkeringen omwille van bureaucratische belemmeringen, die geen rekening houden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten voor te leggen, zoals documenten betreffende de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's of zelfs de weigering van ambtenaren om hun de toegekende voordelen toe te kennen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling, zoals bepaald in de Griekse en de EU-wetgeving. Het gegarandeerd minimuminkomen is in februari 2017 ingesteld als een nieuw bijstandsprogramma. Het gegarandeerde minimuminkomen bedraagt 200 euro per maand voor elk huishouden (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 250).

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien belemmeren administratieve belemmeringen de afgifte van een sofi-nummer (AMKA) waardoor ook de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijkt wordt (AIDA-rapport Greece update 2020, p.251-252).

3.7. De landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

3.8. Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die verzoekt om internationale bescherming kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

3.7. *In casu* ligt de situatie voor van een alleenstaande man van 23 jaar. De verzoekende partij is op 18 juli 2019 in Griekenland op het eiland Lesbos aangekomen, alwaar ze een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. In januari 2020 heeft ze de subsidiaire beschermingsstatus gekregen. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat geografische restricties gelden voor asielzoekers op de Griekse eilanden tijdens de procedure en dat er aanzienlijke vertragingen kunnen optreden bij het uitreiken van verblijfsvergunningen. De Raad kan aannemen dat het destijds voor de verzoekende partij moeilijk was om zich elders in Griekenland te vestigen zolang zij geen verblijfsvergunning had bekomen, gelet op de economische crisis in Griekenland, de covid-pandemie en de bureaucratische moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming worden geconfronteerd om de nodige documenten te bekomen. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt echter dat ze geen poging ondernomen heeft om in Lesbos de nodige verblijfsdocumenten aan te vragen eenmaal ze internationale bescherming gekregen had, alhoewel ze het belang van deze documenten kende (NPO, p. 7). Dit lijkt weinig aannemelijk. Des te meer omdat de verzoekende partij gedurende een aantal maanden nog stiekem in het kamp zou verbleven hebben nadat ze haar status gekregen had (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 7). Ook zou ze het eiland Lesbos verlaten hebben met de hulp van een Duitse vrijwilliger die tickets voor haar geboekt heeft, zonder dat de verzoekende partij in het bezit was van een verblijfsvergunning. Deze vrijwilliger zou gezegd hebben dat verzoekende partij haar documenten tijdens een brand verwoest werden (NPO, p. 8-9). Eénmaal aangekomen op het vasteland zou deze persoon haar niet meer geholpen hebben. Gelet op het belang van het in het bezit zijn van de nodige verblijfsdocumenten en het gegeven dat de verzoekende partij verklaart dat ze hulp gekregen heeft van een Duitse vrijwilliger die voor de VN werkte, is het weinig aannemelijk dat de verzoekende partij geen poging ondernomen heeft om de nodige documenten te verkrijgen toen ze op Lesbos verbleef. In het verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat ze een verblijfsvergunning geldig voor één jaar gekregen heeft van de Griekse overheid (verzoekschrift p. 10). Voorts heeft de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent haar verblijfplaats in Griekenland nadat ze Lesbos verlaten heeft in september 2020. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ze verklaard dat ze nadat ze documenten had gekregen naar Athene gegaan is waar ze op straat leefde, terwijl ze tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard

heeft dat ze nooit naar Athene gegaan is maar wel in Thessaloniki verbleven heeft alwaar ze gedurende enkele maanden op straat geleefd heeft. Aldus is het voor de Raad geenszins duidelijk waar de verzoekende partij verbleven heeft eenmaal ze het eiland Lesbos verlaten heeft. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *“Uw gedrag getuigt bovendien niet van een oprechte intentie om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U verklaart immers zelf dat u niet in Griekenland wilde blijven aangezien uw oom die u soms geld stuurde overleden was. Initieel zou u voor medische hulp naar Griekenland gereisd zijn, maar het leven daar zou nog moeilijker zijn geweest dan uw leven in uw land van herkomst, waardoor u er niet wilde blijven (CGVS, p. 12). Daarnaast verklaart u dat u uw verblijfsstatus kreeg in januari 2020, maar toch besloot in het kamp Moria te blijven wonen. Het feit dat u al die maanden geen moeite deed om uw verblijfsdocument op te halen, te proberen het kamp te verlaten en u elders te vestigen getuigt dan ook niet van enige intentie om in Griekenland uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 7). Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat uw grondrechten in Griekenland niet gerespecteerd zouden worden en dat u in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.*

Met betrekking tot uw medische problematiek toont u niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van de lidstaat waar u een verblijfsstatuut kreeg geconfronteerd kunnen worden. Ter staving van uw medische problematiek legt u twee medische attesten voor van een dokter in België. Deze attesten bevestigen uw verklaringen aangaande de problemen met uw arm, er kan echter niet uit blijken dat u in Griekenland niet de gepaste behandeling zou kunnen krijgen. Bovendien hebt u zich als begunstigde van internationale bescherming nooit met uw verblijfsdocumenten tot de Griekse medische instanties gewend aangezien u verklaarde nooit uw verblijfsdocument in handen te hebben gehad (CGVS, p. 7). Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming worden afgeleid.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gehad ten gevolge van de brand in Moria wordt bovendien nog opgemerkt dat deze niet geloofwaardig zijn. Om te beginnen zijn uw verklaringen bij het CGVS strijdig met wat u eerder bij de DVZ verklaarde. Bij de DVZ verklaarde u immers wel dat u initieel in een opvangcentrum op Lesbos woonde maar stelde u ook dat u op een bepaald moment het opvangcentrum moest verlaten (vermoedelijk omdat u een statuut van internationale bescherming kreeg), waarna u naar Athene zou getrokken zijn waar u op straat leefde (verklaring DVZ 9 augustus 2021, pagina 12). Ook wanneer u bij de DVZ gevraagd werd naar uw problemen in Griekenland antwoordde u dat u het opvangcentrum verliet en naar Athene ging waar u op straat leefde omdat u geen werk had en geen woning vond. U zou ook medische hulp gezocht hebben voor uw arm, maar die niet gekregen hebben. Omwille van deze moeilijkheden zou u Griekenland verlaten hebben (DVZ, vragenlijst CGVS 9 augustus 2021, vraag 5). Op geen enkel moment hebt u bij de DVZ melding gemaakt van de brand die het kamp Moria verwoestte en de problemen die u omwille daarvan heeft gehad. Bij het CGVS verklaart u daarentegen dat deze grote brand de reden was dat u het document met de informatie over de toekenning van uw statuut verloor. Het is dan ook merkwaardig dat u dit aanhaalt als de bron van uw problemen in Griekenland terwijl u hier eerder bij de DVZ niets over zei. Deze inconsistentie zet de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook op de helling.

Om uw verklaringen over de brand kracht bij te zetten legt u meerdere foto's neer die de brand en de schade na de brand in het kamp Moria documenteren. Ook kreeg het CGVS via uw advocaat nog drie video's van de brand toegestuurd. Het CGVS ontkent niet dat er in september 2020 effectief een grote brand woedde die grote delen van het kamp in Moria verwoeste. Uit niets blijkt echter dat u hierbij aanwezig was of dat u de foto's getrokken heeft, u bent er ook niet op te zien. Dit beeldmateriaal kan aldus aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Bovendien geldt ook voor deze brand dat het gaat om een incident dat zich afspeelde op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Als begunstigde van internationale bescherming is er immers geen reden om aan te nemen dat u terug in het vluchtelingenkamp zou moeten gaan wonen.

Voorts verklaarde u bij het CGVS dat u nadat u Lesbos verliet naar Thessaloniki ging. U vermeldt niets over het feit dat u in Athene zou verbleven hebben. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden herhaalt u simpelweg dat u nooit in Athene was en dat u ook bij de DVZ Thessaloniki hebt gezegd (CGVS, p. 10). Het louter ontkennen dat u verklaarde in Athene te zijn geweest kan deze tegenstrijdigheid niet ophelderen. Dit element brengt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen in gedrang.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw verhaal, is het bijgevolg ook niet geloofwaardig dat u in de context van de brand de documenten die u op de hoogte brachten van de toekenning van uw statuut verloor.”

Daar de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over de plaats waar zij verbleven heeft eenmaal zij in Griekenland internationale bescherming verkregen heeft, maakt zij niet aannemelijk dat zij persoonlijk in Griekenland verplicht werd op straat te verblijven of er in menonwaardige omstandigheden te leven. Hiermee toont de verzoekende partij allerm minst aan dat zij daadwerkelijk als statushouder ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten in Griekenland te doen gelden, noch dat het voor haar onmogelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien. In zoverre de verzoekende partij ingevolge geografische restricties voor asielzoekers op de eilanden, Lesbos niet kon verlaten zolang zij geen verblijfsvergunning had stelt de Raad evenwel vast dat deze belemmeringen niet meer bestonden van zodra zij naar het vasteland in Griekenland was getrokken. Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat Griekenland kampt met de gevolgen van de financiële crisis en onder meer kampt met grote werkloosheid, die ook de Griekse onderdanen treft. De Raad ontkent niet dat personen die internationale bescherming hebben verkregen kunnen getroffen worden door werkloosheid en dat de mogelijkheden om Griekse taallessen te volgen, wat toegang tot de arbeidsmarkt kan faciliteren, beperkt zijn. Evenwel volgt hieruit niet dat de verzoekende partij omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden in geval van terugkeer. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers ook dat zij, ook toen zij van het eiland weggeraakte, geen ernstige poging heeft ondernomen om op het Griekse vasteland naar werk en een woning te zoeken of daarbij hulp heeft gezocht van de overheid of non-gouvernementele organisaties, maar integendeel pogingen ondernomen heeft om Griekenland te verlaten. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat twee Pakistaanse smokkelaars de verzoekende partij in contact hebben gebracht met "Pakistanen" die voor haar 300 euro hebben ingezameld zodat ze Griekenland kon verlaten.

Aangezien de verzoekende partij geen ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten als statushouder in Griekenland, ook nadat zij zich op het Griekse vasteland bevond, toont zij evenmin aan dat zij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten als statushouder na haar verblijf op het eiland Lesbos in een situatie van verregaande materiële deprivatie is terechtgekomen. Daargelaten de vraag of de omstandigheden in deze opvangcentra op de eilanden zoals Lesbos als dusdanig resulteren in een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, wijst de Raad er op dat gelet op verzoekende partij haar internationale beschermingsstatus zij zich als statushouder vrij op het grondgebied kan vestigen en uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat zij als statushouder verplicht zou zijn zich in een vluchtelingenkamp te vestigen.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze Griekenland hoofdzakelijk verlaten heeft omdat ze er geen medische zorgen kreeg. In dit verband verwijst ze naar de medische attesten die ze bijgebracht heeft, dat hier in een ziekenhuis behandeld wordt, dat ze in België reeds een operatie ondergaan heeft en nu medisch opgevolgd wordt. Noch uit de bijgebrachte documenten noch uit het betoog van verzoekende partij in het verzoekschrift en ter terechtzitting blijkt dat haar medische situatie het haar dermate moeilijk maakt dat zij niet in staat kan worden geacht om haar rechten als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland te doen gelden. Daarenboven blijkt dat haar medische toestand in België behandeld werd, en er blijkt geenszins dat de verzoekende partij nog dringende medische hulp nodig heeft bij een terugkeer naar Griekenland. Evenmin blijkt dat zij omwille van haar fysieke toestand niet in staat zou zijn om in Griekenland te werken en in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij is 23 jaar oud en redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij voldoende zelfredzaam is om de moeilijkheden waarmee zij mogelijk geconfronteerd kan worden na terugkeer om haar rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden, het hoofd te bieden.

Haar algemene betoog, onder verwijzing naar het AIDA-rapport, dat de rechtspraak van het EHRM een hogere beschermingsstandaard oplegt op grond van EU-wetgeving en dat de Kwalificatierichtlijn positieve verplichtingen oplegt aan Griekenland met betrekking tot het toekennen van bepaalde socio-economische rechten, kan niet anders doen besluiten. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling, niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend.

3.8. Alles samen genomen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij zich in Griekenland bevond in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De Raad is verder van oordeel dat de

verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Zij heeft niet concreet aannemelijk gemaakt dat deze bescherming ontoereikend is noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeksters situatie aldus niet wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Griekenland, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.

Op basis van alle elementen in het rechtsplegingsdossier en de beschikbare landeninformatie is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij in de huidige stand van zaken, geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Aangezien de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 tot 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

3.9. De Raad heeft kennis genomen van de informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft opgenomen over de situatie in Griekenland. Daargelaten de vraag of de commissaris-generaal is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht zoals omschreven door het Hof van Justitie (arrest van 16 juli 2020, M. Addis t. Duitsland, punt 52), dient de Raad te concluderen dat de verzoekende partij geen belang heeft bij deze grief nu de Raad als beroepsinstantie zelf de situatie in Griekenland heeft beoordeeld (cf. arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, EU:C:2019:219, punt 88).

Wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland is toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak niet zorgvuldig is te werk gegaan.

3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is, voor zover dienstig, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS